

IVA ŠTRLIČ

NEMAŠ POJMA

KOLIKO TE

volim

Copyright © 2011, Iva Štrljić
Copyright © 2011 ovog izdanja, LAGUNA

Svaka sličnost sa stvarnim osobama je slučajna.
Svaka sličnost sa vašim osećanjima je namerna.

*Svima onima zbog kojih je vredelo plakati,
kao i onima zbog kojih nije.*

*Najteže je pomiriti želju za
pripadanjem i želju za slobodom.*

Toni Parsons

*Igranje ljubavlju
Ljubav svede
Na dve-tri vlasi sede,
Na neke poglede,
Na okrajak bede,
Tužni CD,
Plačka...*

Gordan Maričić

Kada napunite trideset i tri, tačno onoliko koliko ja imam danas, od vas se očekuje da ste već mnogo toga važnog i krupnog u životu obavili, da ste mnogo voleli, da su mnogi voleli vas, da ste savladali većinu bolesti odrastanja i otkrivanja sveta. Od vas se očekuje da imate nekoga koga držite za ruku već poduže vreme, nekoga ozbiljnog, nekoga stalnog. Od vas se sve to očekuje jer je nekako i logično, sad kad imate trideset tri... već... čak... ili svi to već očekuju verujući u to isto toliko malo kao i vi sami, ali tek da nešto kažu. Ispadaju smešni svi oni koji misle da u životu ima logike! Ja, na primer, volim kad je nelogičan jer me tad lakše i češće iznenađuje. A obožavam iznenađenja, i sa trideset i nešto, isto kao i sa trinaest, baš isto kao i sa tri!

Kao i većina mojih prijateljica i ja sam, naravno, slobodna. Sasvim. Sa mestimičnim nazovi vezama i vezicama, gomilom udvarača i šaranja, sa onima u koje poverujem više i sa onima kojima to baš tako lako ne dozvoljavam; sa svima onima za kojima tajno patim, kao i sa onima koji krišom pate za

mnom; sa šarmerima koji to umeju da rade i onima koji misle da umeju, od kojih bežim; sa SMS porukama koje me raznežuju, kao i sa onima koje me razbešnjaju; sa besomučnim izlascima u grad, kafama sa šlagom, duuugim telefonskim razgovorima i planovima šta ću sutra da mu kažem kad se javi, sa odlukama da više ne podignem slušalicu kad vidim tu poznatu identifikaciju, sa istim tim odlukama koje se već pri prvom zvuku zvona krše, naravno.

Ja sam Maša. Živim u Beogradu. I srećna sam što sam baš u njemu. Imam čak i tu dodatnu sreću što sam se rodila i odrasla u jednom od sigurno najlepših delova grada, blizu Saborne crkve kod Kosančićevog venca... baš tamo... Volim da izlazim, ali to je valjda i prirodno, valjda tako i treba. Zašto bi i bilo drugačije kad mi se tako sviđa. Društvena sam i može se reći da poznajem čitav grad... skoro. Neobičan je. Dva takva ne postoje. I moj je. Zato je i moja ljubav prema njemu tako ogromna. Lepo je znati da je neko tvoj, da ti pripada, da ti nekome pripadaš. Zato ga i volim, tako posebnog, zato sam i zadovoljna što sam tamo gore na nekoj nebeskoj lutriji baš ja izvučena da živim u njemu. Mislim da je i Beogradu drago što smo se upoznali; tako mi se bar čini kad god ujutru krenem do Joce pekara po rolnice sa sirom, pa kroz Čubrinu u još jedan ponedeljak.

Ono što se zove „ozbiljna veza“ dugo me nije zadesilo, mada, zapitajmo se iskreno, koliko su ozbiljni i ovi što su u, tobože, ozbiljnim vezama. Vreme u kojem živimo, u kojem nam se dešavaju ljubavi, kao da nam nameće neku neozbiljnost, neku površnost u svemu što je stvar srca. Toliko ljudi oko nas, toliko novih poznanstava, toliko vođenja ljubavi a sa tako malo ljubavi; mislim na onu koja te potpuno obuzme,

dekoncentriše, zbog koje preskačeš i ručkove i večere, zbog koje buljiš u mobilni duže nego u televizor, dehidriraš na njanjavu romantičnu komediju, zbog koje u kolima slušaš samo *Only You* grupe *Yazoo* sedmi put zaredom... na primer.

Da ne pomislite ne znam šta, uglavnom, ja mogu reći da sam svojim životom zadovoljna, čak i ovako, u ovom okrnjenom jedinstvenom samostalnom izdanju, bez onog nekog u čijoj ću šaci zimi grejati svoj sveži, novi gelirani manikir i ispod čijeg ću se kaputa skrivati kad nas zadesi košava negde na uglu Dositejeve i Gospodar Jevremove.

Uz sve moje šemice i takozvane vezice, kod mene je uvek šareno i zabavno, verujem da je mnogo uzbudljivije nego kod onih klasičara sa dugim ljubavnim stažom, jer ja se lepo igram, iako me je danas Sanja podsetila na to da imamo po trideset i tri, i da se bliži vreme kada bi igru trebalo uozbiljiti. Ja ne želim da se smrknem, ja ne bih da odlete od mene ovi moji mali nemiri u kojima uživam. Ne bih baš da se menjam, ako to nekako može da se izvede. Mislim da mi, ovakvoj kakva sam, ništa ne fali! Ko me voli voli, ko me ne voli i ne mora, jer ljubav vam niko ne može narediti, nje bude ili je nema. Ako mogu da biram, možda bih volela da mi je kosa za nijansu frćkastija i gornja usna malko deblja, ali i bez toga znam da mi je osmeh divan (zvuči uobraženo, al' neka! Lekovito je ponekad dići nos) i znam da je onima koji me vole i koje volim ja, uz njega divno, drugi nisu toliko važni, pa me i ne potresa šta oni misle. Eto samo toliko... i još nešto što ne smem da zaboravim: u stvari, da se ne lažemo, dobro bi mi došao i još neko, onaj neko ko će me uveriti da nije prolazan, da ume bar malo da zaliči na zauvek. A to je danas ponajmanje jednostavno. Zapravo, izuzetno je teško.

Posebno ako ste od onih koji jasno iskazuju ono što osećaju i uvek očekuju fer-plej. A ja sam izgleda baš takva, nažalost ili na sreću... to će već vreme pokazati.

Ovo su sličice iz mog života... i iz Sanjinog... a tu je i poneka sličica iz života onih koje smo poznavale. To su lekcije kroz koje smo prolazile tražeći „ono nešto“ što nedostaje, možda vam baš one pomognu da i vi pronađete nekog sasvim svog.

SREĆAN TRENUTAK NIKADA NE ZAIBILAZI ONE KOJI UMEJU DA GA SAČEKAJU

Što ne volim kad ne ulovi jedan ovakav dan kao ovaj današnji. Srećom, pa je jesen... Bar ne mislim da se nešto nevide-no dobro dešava napolju kao leti, dok ja sedim kod kuće. U ovom tromom raspoloženju koje ume da me razori, jedino što može da mi legne ko kec na jedanaest jeste jesen. Danas sam i sama sasvim jesenja. Da imam lišće već bi popadalo. Jadna sam neka jesen, otromboljena i tužna.

Snade me sve to ponekad. Doduše, nešto češće kako vreme odmiče javlja mi se ta čudna potreba da ostanem kod kuće, da nikuda ne izađem, da se već jednom susretnem sa svojim mislima i da raspravimo neke važne stvari koje nas muče – da malo pregovaramo. Jureći sa Sanjom od mesta do mesta, pokušavajući da ništa ne propustim u ovom prešarenom svetu, noseći svoj iskreni pogled svuda sa sobom, u nekom momentu shvatila sam da sam ga izneverila, zato što nisu tople oči za svaku prostoriju, nisu istine u braon boji mojih zenica baš svima namenjene. Ovo je svet za odglumljene osmejke i ne znam zašto mi to ne polazi za rukom,

zašto nisam veštija. Trebalo bi, bilo bi najpametnije, da sve što sam ikad naučila iskoristim u privatne svrhe, da svoja osećanja eksploatišem tako što ću izgovarati izmišljene tekstove i šmirati u žanru zvanom foliraža, stalno prisutnom u ovom našem vremenu, na ovim našim mestima.

Znam da je petak i negde se u nekim nepisanim pravilima naših noćnih provoda podrazumeva da bi trebalo izaći. Četvrtak, petak i subotu uvek obrađujemo šetnjom u novim haljinama i lomljenjem na štiklicama po asfaltu prepunom rupa... I mnogo puta se sa onom prazninom u sebi koja liči na sve te rupe zbog kojih smo posrtali, vratimo kući. Ipak, divna je i dalje ta detinjasta potreba koje se ne odričemo, od koje i u trideset i trećoj ne odustajemo, to naivno ali slatko verovanje da će se baš večeras desiti nešto neobično važno za naš život, na putu od restorana do kafića ili obrnuto, taj neki čarobni trenutak koji će sve promeniti i već u nedelju na kafi oko jedan svet će izgledati sasvim drugačije. Zato što se noćas dogodilo nešto bitno. Noćas se dogodio neko važan, neko ko nam je toliko ukrasio noć, i ko će nam ukrašavati još mnogo sledećih, da u nedelju na kafi oko jedan mi više nismo jedno, mi smo sada dvoje.

Sanja i ja smo oduvek bile neumorne u izlascima. Čak nije bilo važno ni da li je vikend ili sasvim običan dan jer smo uvek računale s tim da će i jedan utorak, na primer, postati neobičan ako izađemo i same ga učinimo takvim. S druge strane, uzdale smo se i u staru dobru izreku: „Ako izađeš iz kuće još nešto i može da se desi, a ako ostaneš u njoj, neće se ništa dogoditi, sigurno.“ Čak i onda kada nam je bilo više do gledanja *Seksa i grada*, uživanja u špagetama i rastezanja po dnevnoj sobi, ta rečenica nas je terala napolje. Verovatno zato što smo htele svoj „seks i grad“. U stvari, da budemo

iskrene, mi smo tražile svoj „seks, ljubav i grad“ jer se ovo prvo, bez onoga u sredini, lako nalazilo, a suština i istina su kao i obično baš negde na sredini!

Jurcale smo iz kafića u kafić, jer ko zna... možda je onaj neko bitan tamo dok smo mi ovde, pa je zato vredelo sve običi. Bila je to prava potraga za nekim imaginarnim, izmišljenim, idealnim, mnogo više nego za stvarnom ličnošću... Ima ljudi koji vam nikada neće priznati da su godinama živeli u takvom opšetavanju, samo zato što su želeli da negde nalete na nekog sebi bliskog, na nekog ko će im pokazati koliko petak oko devet-deset uveče ume da bude lep i kod kuće. Takvih ljudi je možda čak i najviše, tih usamljenika rastrčanih na razne strane. Oni će vas lagati kako im je odlično tako, da uživaju u svojoj „slobodi“, kako oni ne bi ni ume li drugačije: ali svako ume kada nađe onog uz koga se sve ume. Posle još jednog separea i još nekoliko pića dočekaju ih njihovi prostrani ledeni stanovi, prazni ili sa nekim pogrešno izabranim, željnim toplote.

Sanja i ja smo različite. Skroz. Možda se zato ovoliko dugo i družimo. Kada nađeš nekog sličnog, to u jednom trenutku počne da te nervira. Ne vole ljudi kada vide svoje osobine kod drugih. Uostalom, ko to može baš svaki dan da provede pred ogledalom a da bude normalan i da mu to prija. Oni koji mnogo liče na nas podsete nas tu i tamo i na naše mane, što nam baš i ne pričinjava zadovoljstvo. Ono što nas je razlikovalo održavalo je naše prijateljstvo.

Jedna od glavnih razlika bila je u tome što je Sanja od onih devojaka koje uvek imaju jednog čoveka koji nosi titulu „Sanjin dečko“, a ja nisam imala nikog takvog zato što mi nije bilo važno da imam nekoga kome ću nalepiti takvu etiketu, „moj dečko“, već mi je bilo najbitnije da taj neko,

kome ću jednog dana uručiti orden „moj dečko“, bude zaista neko meni poseban, a do tada, uživala sam sakupljajući i čitajući SMS poruke mnogobrojnih udvarača. Sanja nije umela da bude sama, a ja jesam i to sa lakoćom. Meni je to jednostavno toliko ušlo u ritam mog života da sam se ponekad, ipak, plašila da se previše ne naviknem na osamu, da ne zaboravim kako se to uopšte biva sa nekim, živi sa nekim pored sebe, nekim ko bi možda i umeo da ispuni samoću koja me okružuje.

Danas je petak... Sanja ide sa Ogijem, svojom novom „kombinacijom“, na večeru.

„Ali danas je petak! Petkom izlazimo. Uvek petkom izlazimo. Idite u nedelju.

„Ne mogu, obećala sam Ogiju da ćemo ići danas, ide i njegov brat sa devojkom.

„A, vi to familijarno...“

„Juče smo izlazile, i je l' se desilo nešto? Kao i obično ništa. Isti ljudi na istim mestima. Idem sa Ogijem!

I tako sam ostala sama sa telefonskom slušalicom u ruci i petkom u kasno popodne koji je buljio u mene kao požudni pomahnitali tip koji očekuje da skočim na njega poput lavice koju mesecima tišti grozna apstinencija.

Znam da je petak, pa šta! Uopšte neću da se opterećujem. Ignorisaću ga. Praviću se da je sreda ili, još bolje, ponedeljak!

Znam da je petak, ali ostala sam kod kuće i prvi put mislim da će mi možda biti čak i ugodnije. Premda bi bilo dobro upoznati ovu finu svetloroze bluzicu sa teksas suknjom i mojim omiljenim zlatnim sandalama, u kojima se uvek izlomim ali

mi nikad nije krivo jer se, valjda, to sam negde čula, lepima lakše prašta, pa ni ja njima ne zameram za ova tri žulja jer su savršeno lepe. Bilo bi dobro, ali neću.

Danas ostajem kod kuće. Uostalom, zašto stalno imamo potrebu da jurimo za magičnim doživljajima koji bi nam, navodno, ulepšali večer? Zašto ne poverujemo u to da i oni sami mogu katkad da pronađu nas. Ako žele. A sigurna sam da žele. Sasvim. Znam da svakoga čeka njegov, samo njemu namenjen, posebno srećan trenutak i možda je on pametniji od nas, te će nas bolje i brže naći nego mi njega.

Možda svih ovih meseci pijemo neke pogrešne kafe... Kupujemo žu-žu u toj pekari, a Trenutak je u onoj, idemo po mleko i kornfleks u dragstor, a Trenutak pazari u radnji desno, idemo do trafike po novine u devet, a on već bio u sedam. Kad šetkamo do Vračara prolazimo kroz Srpskih vladara, a Trenutak vozi Bulevarom; sedimo u restoranu pored prozora jer je divan pogled, dok je Trenutak nalakćen za šankom iza nas i još ga ne vidimo. Gledamo u naš lepi veliki Beograd posut noćnim svetiljkama i sanjamo o samo našem Trenutku, a on je baš tu, nekoliko metara iza naših leđa i još ga nismo primetile, Ali jednoga dana ćemo ga sigurno otkriti ili će se on pokazati sam, na neki samo njemu svojstven način. Naći će nas. Mudar je, pametan i vešt, pa nek nas pronađe. Šta će nam ako je drugačiji. Onda i nije za nas.

IPAK, NEKE LJUBAVI SE ZAVRŠE
I PRE NEGO ŠTO POČNU

Maša: Je l' te zvao?

Sanja: Ne. A tebe onaj tvoj?

Maša: Ne. Rekao je da će zvati oko pet. Sad je osam.

Sanja: Ovaj moj je juče rekao da će me tog dana i pozvati.
Sad je danas!

Maša: Da l' da mu pošaljem poruku?

Sanja: Ni slučajno! Iskuliraj! Kad bude zvao nemoj da se javiš.

Maša: A šta ako ne bude zvao?

Sanja: Zvaće.

Maša: Otkud znaš?

Sanja: Nije umro, ne brini, zvaće.

Maša: Možda je umro!!! Da mu ipak šibnem SMS... neki kao usput...

Sanja: Uzeću ti telefon. Kuliraj. I ja kuliram mog.

Maša: OK. iskuliraću.

Sanja: OK... Kuliranje je zakon.

I tako ja iskuliram. Doduše, jedva. I ne dobijem ništa.
Ništa specijalno. Samo malo hrane za svoju sujetu, a njen

apetit i nije prevelik, tako da od toga nemam nikakve koristi. Baš nikakve. „Kuliranje je zakon“, ma nemoj, a šta ako ja volim da kršim izmišljene zakone? Hoće li onda da me hapse? Da mi naplate kaznu? Da me stave u zatvor? U samicu? Samo ne znam čemu to kad smo i tako i tako, uglavnom, svi i dalje sami. I sa kuliranjem i bez kuliranja, čak i mnogi od ovih koji su u vezama, sami su.

NAJČEŠĆE PRESUDI SMS

„Svi puknu na porukama!“, grcajući je izgovorila Sanja između dva jecaja i jednog pražnjenja nosa, onoga dana kad je njen tadašnji dečko u Sanjinom mobilnom telefonu pronašao poruke već odavno bivšeg dečka.

„Ne razumem zašto si ih čuvala??? Da se to desilo meni razumela bih, pa ja čuvam i kesice šećera koje me podsećaju na tu i tu kafu sa tim i tim, tad i tad, na tom i tom mestu. Raspekmezim se i na šećer kad me pritisnu emocije! A i otkud tvoj telefon u njegovim rukama?“ Pokušavam, kao, da je utešim, da budem od koristi u ovoj novonastaloj i tragično nerešivoj drami.

„To i ja kažem! Seljačina jedna! Što mi gleda u SMS-ove? Traži grešku! E pa kad traži eto mu je! Nisam ja tu ništa kriva. Je l' tako? Je l' i ti misliš da nisam?“

Uh... Znam da sad treba da slažem, pa kažem da nije, jer čemu služi prijateljstvo nego da podrži ranjenog prijatelja onda kad ga zaboli. Zato lažem, debelo i masno.

„Ma nisi ti. Nemoj sebe da okrivljuješ. Krajnje je nevaspitano čeprkati po tuđem mobilnom! Strašno. Vodim te sutra

kod Saleta na žurku da se odobrovoljiš. Biće super. Znaš da tamo bude ceo grad, cela naša ekipa.“

Moja je uloga da u ovom mračnom Sanjinom momentu budem stabilan oslonac, takoreći gelender za koji će se uhvatiti sada kada je počela da se lomata niz strme stepenice propale veze. Zato i nije toliko važno ono što zaista mislim o tom događaju. Zapravo, oduvek sam se divila njenoj sposobnosti da sve obrne u svoju korist, da i u onim okršajima kada je vidno pogrešila priču složi tako da nas sve ubedi u to kako je kriv neko drugi a ne ona. Bila bi, u to sam sasvim sigurna, savršen advokat.

Naravno, nije u redu što je njen dečko čitao ono što je namenjeno njoj, nije u redu što je uzimao njene stvari i „zlo-upotrebio“ ih, ali, budimo iskreni, sve potiče od poverenja ili nepoverenja, ne postoji bitnija funkcionalna razlika. Kad se vera u nekog sruši, onda se uvek traže dokazi, vidljive činjenice koje će nam pokazati da treba da odemo odatle. Kada velika vera postane (ne)verica, jasno je da je ono najvažnije što je činilo ljubav među dvema osobama polako počelo da okreće leđa i da zvirka na neku drugu stranu, da smišlja pravi način za beg.

Možda i nije toliko nevažno što je Sanja čuvala stare ljubavne poruke, iako su one uveliko pripadale istoriji, a po datumu koji to jasno pokazuje, nije bilo razloga za ljutnju, ipak je tu bilo i nekih iskaza nežnosti novijeg datuma od starog dečka, i ja znam da je to bila bomba koja je razorila njenu sadašnju vezu i naterala je da potroši, evo, već treću kutiju papirnih maramica. Ali u to neću da diram zato što znam da će planuti, eksplodirati, jer duboko u sebi ona zna da je ovaj put zapravo krivac; da ovaj put jeste imala dobar odnos, ali da voli kad joj se udvaraju bivši, da uživa u tome, pa samim

tim, iz nekih krajnje detinjih razloga, njenom egu prija da oni sa kojima je nekada bila još uvek pate za njom. Sanja u tome nalazi neku radost koju ja teško mogu da razumem, jer ipak imamo po trideset tri i čini mi se da je to trebalo, davno već, da prerastemo. Ali Sanja ne želi da odraste. Ona uvek, svesno kako mi se čini, izabere neku klinku u sebi.

Poruke u njenom mobilnom su njena lektira, one služe samo za čitanje, posebno u onim trenucima kad joj je to potrebno, kad se ne oseća dobro sa samom sobom, da ih pročita i da poraste kao testo. One su njena romantična biblioteka i njen duhovni kvasac. Samo to. Ništa više od toga. I znam da bi sa njenim starim dečkom, ako je i pisao, samo na tome i ostalo jer se Sanja sa njim ne bi videla, mnogo je volela svog sadašnjeg (i samog već bivšeg) dečka.

Nesmotrenost i blagi egoizam, međutim, doveli su je do toga da, kao što sama kaže, „pukne na porukama“. A sada je gordost i ponos veličine Keopsove piramide udaljavaju od toga da bar pokuša da reši stvar. On je nju ostavio, ona ga neće moliti za oprostaj. Nikad. Makar, kao što i sama kaže, „crkla pateći“! I otvara četvrto pakovanje maramica, crvenog nosa kome bi pozavideli svi pajaci i pijanci ovoga sveta!

Vidim koliko joj je teško. Ne šminka se, podočnjaci s njenog lica vrište: „Ja sam ostavljena i odvratno mi je“, predjeda se slatkišima i gleda sve gluposti na TV-u, boreći se s nesanicom, jer ne daj bože da Sanja zaspi, ako zaspi sanja... sanja njega! Zato bolje da ne spava, uopšte. Evo prolazi već treći dan dobrovoljne insomnije!

„Mašo, znaš mene. Ne bih ga okrenula makar umrla! Izdržaću! On da pretura po mom mobilnom telefonu. Primitiva! Pa ja da sam našla tako nešto u njegovom, nikad ne bih napravila toliki problem! Nisu to bile seksi poruke, već

onako više uopštene. 'Hajde, daj dečku sutra slobodan dan pa dođi kod mene na piće...' Šta je tu tooooliko strašno! Hajde, reci sad... Šta? Ja nikada ne bih dizala paniku da sam našla tako nešto kod njega.“

„Ne bi ti dizala paniku, ti bi ga samo odmah ubila! I njega i tu njegovu što ga zove na piće! Sanja, budi realna. Normalno je da se naljutio. Sagledaj svet ponekad i sa neke druge strane.“ Nije joj baš drago što to čuje, ali gutajući sedmi jafa keks ipak se ljubomorno drži svog kompasa.

„Ispao je džiber i uostalom takav mi čovek ne treba. Naći ću nekog ko mi neće preturati po telefonu. Spasla sam se, u stvari. Znaš kako se kaže 'svako zlo za neko dobro'. Ma 'ajde molim te! Takav čovek meni ne treba. Ja zaslužujem boljeg. Dodaj mi taj puding iz frižidera!“

Dok odlazim do kuhinje razmišljam o tome koliko volim tu njenu samouverenost, tu njenu sposobnost samoubediivanja u neku izmišljenu stvarnost koja mnogo manje boli od prave stvarnosti. Sviđa mi se ta osobina. Volela bih da je i ja posedujem. Možda je ona daleko od istine, ali mi se čini lekovitom za samopouzdanje. I, uostalom, zar je baš uvek važna istina? Možda je ipak važnije da ono što želiš da misliš to i misliš, jer tako ovaj svet farbaš samo svojim bojama, pa on uvek malo više liči na tebe nego na sebe samog, što i nije tako loše. Zar ne? Moraću to da isprobam!

ČESTO SE PITAM ŠTA TO NIJE U REDU SA MNOM

Sale pravi najbolje žurke u gradu. Zato, šta god da smo važno imale isplanirano za taj dan, odlagale smo, jer propustiti provod kod Saleta značilo je sigurno zaobići nešto veoma dobro i veoma važno u životu!

Sanja i ja smo se posebno spremale za taj dan. Sate bih provodila kod frizera mučeci svoju kosu figarom, jer sam sebi zacrtala da ću večeras imati lokne. Znam da to zvuči poprilično smešno, ali ja sam onako frčkasta ko pudla uvek bila sigurnija u sebe nego izglačano ravna. Ne umem da objasnim zašto je to tako, ali je tako. Zato sam se zbog svih meni značajnih momenata izlagala kojekakvim maltretirajućim metodama. Manje-više stoga što tamo bude toliko ljudi da grad ostane pust kao napuštena studentska sobica, a više zbog toga što tamo redovno sretnemo sve bivše i sadašnje, sve one sa kojima smo želele da budemo a nismo bile, kao i one koji su hteli da budu sa nama a nisu nam bili baš privlačni, sve one koje srećemo po beogradskim ulicama, znamo im lik a ne znamo ime; sve važne face kao i one face važne